

Viața soldatului în război

Frunză lată după stâncă
Inimă tristă și frântă,
Rău tare te-ai necăjit
În războiul otrăvit,
De doi ani și luni sunt șapte
Ne batem numai pe moarte.

Frunză verde vioarele
Vă scriu niște știrurele,
Cumplit de mare-i jele
În petrecerea zilelor mele
Foița de lemn uscat
Decând mă aflu soldat.
Cântă cucu, încet, tiptil,
Eram tinerel copil,
Frunzuță de tulipani
Chiar de optsprezece ani
Cătană când eu plecai
Frunză lată lemn pălit
De voie, sau »Freiwilige«
În cătanie am pornit.
Oh, inimă tristă ești,
Rău tare te năcăjești,
Nu foarte m'ăși necăji
De ar fi ce am dori,
Războiul să se sfârșească,
Lumea să se veselească.

Măgeran, frunză rotată
Cum mai petreceam odată
Cu mândra când era fată,
Creangă lată după berg
Acu cu cine-mi petrec?
Cu glonțul tălianului
Pe cel front al Görzului,
Cu granate mici și mari,
Granat mare din Roma
Treizeci centimetri avea,
Între noi se slobozea
Și trista soarte vedea,
Pe care îl ajungea
Nimic nu mai grăia
Ci sufletul și-l preda
Pentru țară și împărat

Frunză verde, vioarele
Românul nu se va teme

Fie italieni cât de mulți
Căci toți rămân între munți.
Numai asta de-i striga:
Prinzi române pușcuța
Inima în mine bate
Căci mergem spre atacate,
Cu închipitul de tălian
Cu care ne batem d'un an
Decând tot cu el mă bat.
Din loc nu ne-a mai mișcat.
Foaie verde tulipan
Ne strigă un căpitan
Ce-i cu nume de roman
Foiță verde de ploș
Numele curat e Popp,
Căpitan ca și-un cocoș
Comandant de batalion,
Foaie verde ca iarba
Românește ne spunea,
Inima în mine crește
Românașii mei iubiți
Cari sunteți cu mine aici,
Ascultați puțin la mine
Să vă spun ce ne mai vine.
»Befehl« încă mi-a venit
Să fim gata de pornit,
Crenguță de măgerani
Voi sunteți feciori romani,
Încă mă incred în voi
Că veți fi ascultători,
Dați naștere 'n luptă toți
Căci noi suntem strănepoți
Strănepoți de vreme veche
Care astăzi n'au păreche,
Știți voi bine, feciorași
Moșii voștri cum au tras
Războiul ce l-au purtat
Cu tălianul blestemat,
Stejărel crescute în prund
Știți bine că i-au bătut,
Și noi încă s'arătăm
Ce feciori încă suntem,
Luptăm ziua și noaptea
Alături cu moartea,
La dusman nu ne-am preda,
Căci vom bate, ca să știe
Că-s român cu vifejie,
Și-oi lupta până la un pic

Nu m'oi lăsa de nimic.
Dați feciori numai lura
Căci pe toți v'oi decora
Cu medale de război
Să știe lumea de noi,
Cât de brav v'ați luptat
Pentru țară și împărat,
Oh, și pentru a mea iubită
Ce-i cu inima dorită
De doi ani și luni sunt șapte
Ne vorbim numai pe carte,
Oh, dragă iubita mea
Nu tare te supăra
Că m'ascultă ruga mea
Pe toată Duminică
Când clopotul va tragea
Te scoală și fă așa,
Cu fața ta către soare
Fie ori-ce sărbătoare,
Și te roagă pentru mine
Să mă scap din țări străine
Ca să mă 'ntănesc cu tine,
Oh, dragă și scumpa mea
Și te roagă tot așa
Războiul se va găta
Eu acasă voi sosi
Și pe tine te-oi iubi,
Așa cum vorbeam odată,
Oh dragă, iubita fată
Căci îți plac și te-oi lua
Oh dragă iubita mea,
Te roagă numai așa
Și 'n scurt timp te-oi săruța.

Foiță verde de brad
Sunt culese de-un soldat
Ce prin război le-a avut
Și numele lui este așa:
Bustescu Ilia,
Ce slujește 'n regiment
Dară încă e sergent,
Regimentul românesc
43-lea îl numesc.

PREA IUTE FACE BILANȚUL

Negustorul Șloim: Odată în viața mea am făcut și eu o prostie.

Negustorul Șmil: Di ce te grăbești dija să faci bilanțul?

FANTAZIA UCENICULUI.

Ucenicul: Dar, doamnă, nu văd de loc unt pe »pâinea mea cu unt«!

Soția maestrului: Ei, băiete, azi e război, și trebuie numai să-ți închipui untul.

Ucenicul: Apoi, mai bine, imi închipui o bucată de suncă.

PE UN PROGRAM DE CINEMATOGRAF.

Cuim.

— Filmul »Intre ghetarii vecinici« din cauza lipsei de cărbuni — nu se va reprezenta. În locul său, se va da »Sub soarele arzător al Tropicelor«.

Toată suflarea...

Intr'un sat trăia un Țigan fierar. El nu știa să facă altă treabă, decît să bată cu ciocanul și să tragă la foi. Aceasta îi era și ogorul și turma lui, din care se hrănea cu toată casa.

Până la bătrîneță el numai muncise, fără să știe de alte griji pămîntesti.

Intr'o zi, cum trăgea el la foi, în dogoarea cărbunilor aprinși, trece pe acolo preotul satului.

— Ce mai faci, măi Vasile?

— Treabă, părinte...

— Bine faci tu că muncesti, dar omul se mai gîndește și la suflet, nu numai la nevoile trupului, că, după viață, mai vine și moarte...

— Așa-i, părinte, păcatele noastre...

Și Țiganul, pătruns de vorbele popei, se uita mai aprins, strălucindu-i ochii setoși în lumina focului suflat de foi.

— Trebuie să te mai grijesti și tu, că, uite, ești bătrîn și tu n'ai făcut încă nimica din ce scrie acolo la carte.

— N'am făcut, părinte, așa-i...

— Te strînge Dumnezeu într'o zi, cînd nici nu te gîndești, și atunci cum îți dai tu seama sus?...

— Apoi, părinte, ne mai întrebă Dumnezeu și pe noi, Țiganii, ca și pe Romîni?

— Ce are de-a face: toți sînt de-o potrivă înaintea lui Dumnezeu... Nu știi tu ce zice la carte? — »Toată suflarea să laude pe Domnul«...

Țiganul, uimit, deschide ochii mai mari și, cum el tot mai trăgea de lanțul foilor, întrebă nedumerit pe popă:

— Toată suflarea?... Da' foile mele părinte, să-l laude?...

ARE DREPT LA »URLAUB«!

Grenadierul neamî Krause, mai cere detașamentul superiorului său, după opt zile, încă un »Urlaub«.

— Dar ce motiv are dînsul, să ceară un al doilea concediu?

— Ar vrea să-și vadă acum nevasta. Căci la primul concediu, muierea lui tot aștepta în piață, să-l vie rîndul, cînd la cărbuni, cînd la cartofi!

INTRE ȚARANI

— Moș Gligore, cîcă 'n lume sînt poezi — așa imi pare, cari cîntă 'n poezie traiul nostru — lucru mare!

— Apoi cîntecul, pe semne, ni-i lăsat de cea prea sfîntă, căci și mașele, măi vere, cîntă pe lumea tot ne cîntă...

Galbenul

În strada Amurgului ședea o văduvă Maria Colțeanu. Bărbatul murise de vre-o cinci ani. Fusese unul din acei mici funcționari, cari numărău mai multe zile de slujbă pe an, de cît franci în leată. Ne putem închipui acum ce strasică moștenire a lăsat și ce mare era pensia văduvei sale. Cum însă era fără copii, știa să facă așa că la sfârșitul anului, n'avea ce-i drept nimic pus deoparte, dar nici datorii n'avea.

Doamna Colțeanu trăise bine cu bărbatul ei și-i păstra o amintire frumoasă. Amintirea aceasta era încă întărită printr'un dar al răposatului.

Acesta îi dăruise odată de ziua ei de naștere — a căta, nu știu nici eu — un galben austriac. Doamna Colțeanu i-a mulțumit și pentru atîta l'a îmbrățișat și l'a sărutat și pus bine galbenul și s'a jurat să nu-l dea din mîni cît o trăi. Vor fi trecut de atunci vre-o opt ani și galbenul s'a lăsat pînă în dulap.

De altfel doamna Colțeanu nu era femeie urâtă. Era cu adevărat frumoasă, econoamă și pe lângă asta, și pînă în urmă. De aceea a și făcut o așa de mare in-

presiuni asupra domnului Mieruș, negustorul de peste drum, un văduv că s'a înamorat de-a binele de dînsa. Doamna Colțeanu vedea cu plăcere, cum o saluta prieteneste de cîte ori trecea pe la casa ei.

Domnul Mieruș era un om așezat, se ducea regulat acasă, avea prăvălie cu vad bun și era fără copii... putea fi o partidă mai bună? Nu era domnul Mieruș idealul pentru o văduvă în »floarea vîrstei« care dorea să se mărite. Era dar lucru foarte firesc ca Doamna Colțeanu să se facă luntre și punte ca să-l atragă în partea ei. De altă parte doamna Colțeanu nu era de lepădat. Era femeie așezată, solidă, fără copii, dar... n'avea bani.

Nu era aceasta un motiv destul de puternic ca să o mai străbească cu complimentele față de doamna Colțeanu, ca nu cumva să-l simtă că are vre-o slăbiciune pentru dînsa: ar fi luat-o însă fără doar și poate de nevastă, dacă n'avea cusurul acesta mare.

Doamna Colțeanu nu se dădea însă bătută cu una cu doua și s'a frămîntat zi și noapte mîntea cum să-l atragă în partea ei pe domnul Mieruș, care era din ce în ce mai zădărnit cu complimentele. Căci doamna Colțeanu era convin-

să că domnul Mieruș o îndrăgise și că ar lua-o de nevastă, dacă ar avea bani.

Banul e un adevărat vrăjitor. Banul face pe mulți proști să treacă drept învâțați, face ca un mișel de frunte să treacă înaintea oricui drept om de treabă și alte comedii de astea.

Și demonul »bani« îi lipsia doamnei Colțeanu. Dacă ar fi avut bani, ar fi ajuns soția cea mai fericită și domnul Mieruș ar fi fost mulțumit de dînsa.

Doamna Colțeanu n'avea bani... cum să-l facă pe domnul Mieruș să creadă că are? Să-i arunce praf în ochii și să facă lux, nu voia să facă datorii și nici nu i-ar fi dat nimeni pe datorie. În strîmtoarea aceasta i-a venit o idee, o idee cu adevărat genială și grandioasă, trebuia însă sacrificat galbenul, singura amintire vizibilă de la bărbatul ei. Îl scoase din săntar și cu lacrimi amare își luă rămas bun de la aceasta atît de scumpă amintire.

Scumpe galben, zise ea și gîndul ei zbură către iubitul răposat, scumpe galben, adio, tu ești sigurul lucru care-mi aminteste de răposatul întru fericire, tu vecinic ai fiut vie icoana lui în inima mea. Ah, fi-va domnul Mieruș, un al doilea Colțeanu? Face oare să te jertesc pe tine, scumpe galben?... Ia,

ALTE VREMURI.

În biroul unui sat, sânt semnați cu crida pe ușa, toți datornicii. Un paspe, citind această listă, a exclamat, către birtaș:

— Ei, domnule, dar fratele Ghiță Scatiul — des mai stă aci ca reu de plată pe ușa!

— Acum a mai scăzut datorita, și l'am mai sters în multe locuri. Dar înainte, toată ușa a fost a lui, — numai de numele lui dădeai.

Cuvinte ce nu trebuiesc uitate

A admira — iată singura fericire a omului superior.

Și admirațiunea e tot un sentiment egoist: admir, fiindcă aceasta mă mulțumeste.

Dacă-ți iubești aproapele, nici nu-i da sfaturi, nici nu-l inuștra, nici nu-i da să citească pe filozofi. Fă-l să râdă — și îi vei fi făcut un mare bine.

Oameni inteligenți sunt aceia cari la baie nu-si potrivește apa după termometru, ci după cum îi rabdă pielea.

Actorii își lasă vara mustățile și iarna pe-vestele.

Doa feluri de oameni se înțeleg cu toată lumea: proștii și pungășii.

Soarele și poezia răsar frumos, plătisesc cât strălucesc și interesează în amurg.

Și fluviile cele mai furtunoase au câte un colț tăcut, umbrit de sălcii și înconjurat de iarbă. — unde apele lor sunt liniștite și pot să oglindească o clipă seninul cerului.

Cei trei leneși

Un împărat avea trei feciori, pe care-i iubea deopotrivă și nu știa pe cine să lase urmaș după moartea lui.

Când veni vremea morții, îi chemă lângă patul său și le zise: »Dragii mei feciori, mi-a trecut ceva prin mințe și vreau să vi-l spun: care dintre voi e mai leneș acela să împărătească după mine.«

Atunci, cel mai mare zise: »Tată, a mea e împărăția, căci dacă mă culc și vreau să adorm, de-mi cade o picătură de apă pe ochi, nu închid pleoapele ca să adorm.«

Cel mijlociu zise: »Tată, a mea e împărăția, căci sunt atât de leneș, că dacă stau lângă foc ca să mă încălzesc, mai bine mi se părlesc călcăile, decât să-mi trag picioarele.«

Cel mai mic zise: »Tată, a mea e împărăția, căci de ar fi să fiu spânzurat și lațul mi-ar fi pus de gât, și dacă cineva mi-ar da un cuțit să retez frânghia, mai bine mă las să mă spânzure, decât să-mi ridic mâna până la frânghie.«

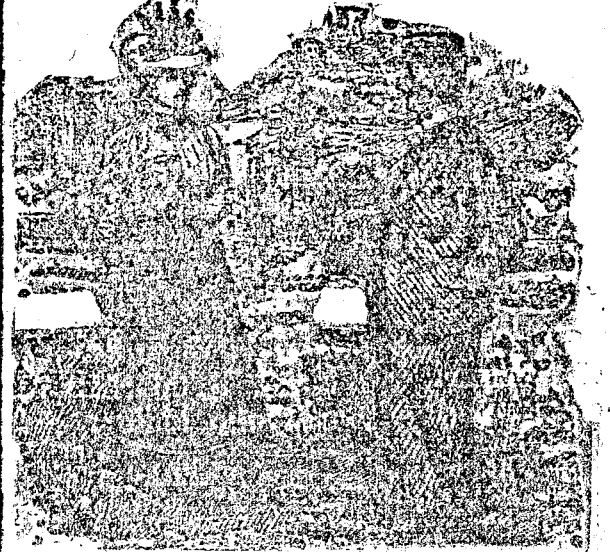
Cum îl auzi împăratul îi zise: »Tu ești cel mai leneș, a la să fie împărăția!«

FARA GRIJA.

Chiriașul: Așa, aci a locuit poetul, până la moartea lui. Dar nu vă temeți că are să apară odată înaintea D-tale, fantoma lui, spiritul lui?

Proprietăreasa casei: Ah, ferească sfântul, sânt fără grijă, doar mi-a rămas dator chiria.

DOUA FELURI DE INMORMANTARI.

El (cîntî ziarul): Ce vată, mi-a murit vecitul prieten, învătătorul Nicolai Schinteie. Trebuie mâine, negreșit să mă duc la înmormântarea lui. Căci dragostea unuia merită dragostea celuilalt. Și dănsul a fost atât de gentil și a luat parte la îngropăciunea mea.

Ea: Cum la îngropăciunea ta?

El: Păi, nu știi tu, că dănsul se afla între oaspeții cari au luat parte la nunta mea.

TATAL ȘI FIUL

— Fiul meu, apucăturile tale imorale te vor duce în pămînt! — spunea un tată fiului său.

— Tată, eu m'asi scutura de ele, dar mi-e peste pătîntă...

— Voiața! — iată ce vă lipsește vouă, tinerilor...

...Iar peste un ceas, hătrînul se plîngea unui prieten că nu se poate lăsa de fumat.

MONOLOGUE unui SCRITOR

Hm, hm... statistica spune că în țara noastră, vine un litru de vin de cap de om pe zi. Grozav aș vrea să știu cine bea zilnic litrul meu!

să unde o ieși, trebuiesc încerc!

Și zicînd această desfăcu galbenul din cele 27 de hîrtii de mătase și de scris, în care se odihnea de opt ani. Și-l dăte servitoarei — după ce-si mai luă odată cu durere rămas bun, — spunîndu-i să se ducă să-l schimbe în prăvălia domnului Mieruș-Servitoarea plecă.

Domnul Mieruș văzu și pe servitoarea un mic geamlac intitulat »birou« și de aci supraveghia toată prăvălia. Nimic nu-i scăpa privirii sale de vultur, oricine intra ori ieșia trehuia să treacă pe dinaintea biroului său.

Domnul Mieruș văzu și pe servitoarea doamnei Colțeanu și pe loc simți săgeata lui Amor în inimă. Trece în prăvălie făcîndu-și treabă pe acolo, ca să aibă prilej să întrebe de doamna Colțeanu.

Servitoarea care era perfect dresată de stăpîna-sa, s'a achitat cu multa și retenie de însărcinarea primită.

— Doamna Colțeanu, zise ea, vă trimite complimente și vă roagă să fiți așa de bun să-i schimbați galbenul acesta, că nu mai are »măruntiș« în casă.

— A, de ce nu! Cu cea mai mare plăcere, zise domnul Mieruș, imi face o deosebită onoare să servesc pe doamna Colțeanu. Ce mai face doamna?...

Ghiță! 11 lei 75 pentru doamna Colțeanu! striga el la băitul de la tesghea.

— Așa dar doamna Colțeanu, e bine urmă el. Ai servit pe doamna Colțeanu, Ghiță?

— S'a făcut 11 lei 75, se auzi glasul lui Ghiță.

— Complimente doamnei Colțeanu.

— Foarte mulțumim; n'am să uit! zise servitoarea și plecă cu cei 11 lei 75 bani.

— Galbenul acesta am să-l păstrez ca amintire, zise domnul Mieruș după ce a plecat servitoarea; drace! de unde o fi avînd dănsa galbenul acesta? Dar ce-mi pasă mie? zise el și intră în birou.

— Ei, îi-a schimbat galbenul? întrebă doamna Colțeanu pe servitoare.

— Firește! Si domnul Mieruș a fost așa de prietenos!

— Așa! Imi pare bine. E semn bun. Acum du-te, te rog, cu banii aceștia la zaraf și cumpără-mi un alt galben.

Zis și făcut. Peste un sfert de ceas era alt galben la loc.

— Așa, zise doamna Colțeanu, ești o fată cum se cade. Fie și de aci înainte. Măine pe vremea aceasta să te duci iar la domnul Mieruș și roagă-l să-ți schimbe galbenul acesta.

A doua zi servitoarea se duse la prăvălia domnului Mieruș și-l ruga să-i schimbe galbenul. Azi schimbînd galbenul domnul Mieruș trimise sărutări de mâini doamnei Colțeanu.

— Drace, zise el, după ce a plecat servitoarea, ce o fi asta de tot schimbă la galbeni... de unde i-o fi avînd? A. imi închipui, imi închipui!

Servitoarea se duse iar la zaraf de aduse un alt galben și a doua zi porni și acesta la domnul Mieruș.

— A ce mai face cucoana? zise domnul Mieruș așa de prietenos și așa de politicoș ca nici odată până atunci, sper că cucoana e sănătoasă.

— O, mulțumesc, domnule Mieruș, zise sireata de servitoare, mulțumim... numai pensia e cam mică, și n'are ce-i face, trebuie să mai ia și din banii puși deoparte... așa că mai pe fiecare zi se duce căre un gălbinaș de aceștia... Dar ce stau eu de trîncănesc... că acesteia sunt doar secrete de familie!

— A, nu-i nimic, zise domnul Mieruș, mie poți să-mi spui eu-s mult ca peștele... și are cucoana mulți galbeni de aceștia puși deoparte?

— Nu așa grozav de mulți: tot să aibă vre-o mie de firfiiți de acesteia galbene... Auzi, mă, stau aci de vorbă

și acasă mă așteaptă treburile... Sluga d-voastră!

— Sărutări de mâini, cuconiță!... Hm, hm, vre-o mie de firfinici de acestea, poate și mai bine. N-ar fi rău! De ce nu? D-na Colțeanu nu-i femeie urâtă. Ei să vedem ce e de făcut!

A doua zi, servitoarea veni iar la domnul Mieruș.

— Cuconița, vă roagă să o iertați că vă supără într-una, zise ea, dar cunoscând bunavoința domniei voastre crede că nu vă veți supăra.

— Ferească Dumnezeu, eu și să mă supăr... dimpotrivă!... ce mai face doamna Colțeanu?

— Mulțumim; foarte bine, și ar duce-o bine dacă pusti aceea de pensie ar fi nițel mai mare.

— Ei, eu crez că cuconița ar duce-o cu mult mai bine, dacă, de pildă, s'ar mărita.

— O, doamne, unde găsește așa cuțina cu două o partidă potrivită pentru cuconița... și la dreptul vorbind, doamna Colțeanu e o persoană respectabilă și destul de tânără încă!...

— Firește, firește, o întrerupse domnul Mieruș, destul de tânără!... și de ce nu s'ar găsi o partidă? adogă el apoi semnificativ.

— Să dea Dumnezeu!... Dar acum

sluga Domniei voastre.

— Respectele mele și sărutări de mâini doamnei Colțeanu!

— Foarte mulțumim!

— Triumf! Triumf! strigă servitoarea sosind acasă, domnul Mieruș e ca și al nostru!

— Îți mulțumesc, fetiță dragă, îți mulțumesc... joacă-ți rolul și de aci înainte tot așa de bine ca și până acum!

A doua zi servitoarea se înființa iar la domnul Mieruș și acesta i-a înmănat la plecare o scrisorică roză, parfumată pentru doamna Colțeanu, trimițându-i în același timp și salutările cele mai respectoase,

Doamna Colțeanu rupse plicul:

»Stimată Doamnă!»

De mult mă muncește dorința să-mi rostesc casa, să am o gospodărie ca lumea. Până azi însă am căutat în zădar o gospodină. Acum crez însă că am găsit-o în persoana D-voastră Doamnă Colțeanu și dacă ați fi dispusă să-mi acordați mâna și inima atunci vă rog să bine-voiți a mă onora cu un răspuns.

[Cu distinsă stimă!

Iancu Mieruș, negustor de coloniale.

— E al meu, e al meu! strigă Doamna Colțeanu și se puse numai decât să-i răspundă în scris.

»Domnule!»
Dacă sunteți dispus să luați o femeie fără avere eu sunt gata să împărtășesc cu Domnia-voastră bucuriile și necazurile vieții.

[Maria Colțeanu.

Domnul Mieruș citi scrisoarea.

— Victorie, victorie! strigă el... o femeie fără avere zice ea?... Lasă că înțeleg eu șmecheria aceasta femeiască!

A doua zi, domnul Mieruș făcu doamnei Colțeanu o vizită solemnă și peste câte-va săptămâni făcură nunta.

— Ești un om de inimă, zise doamna Colțeanu, sau mai bine zis, acum doamna Mieruș, noului ei soț, ai luat o femeie săracă!

— Ei, să lasăm acem comediile, dragă nevastă, știu bine că-ai parale!

— Te înseli grozav, dragă bărbățele, n'am nici un ban.

Și-i povesti istoria cu galbenul. Domnul Mieruș ce era să facă acum înghiți și strigă:

— Cum ai zis?... Vezi acum îmi pare chiar bine că am luat o femeie așa de isteată, face mai mult pentru o prăvălie decât o mie de galbeni!

Am păstrat galbenul cu pricina și am să-l păstrez pentru copii și copii copiilor noștri.

[Barbă Albă.

„Carte pentru toți”

asa se va numi Biblioteca interesantă ce o va scoate »Casa de editură de cărți ieltine românești« — înființată acum de curând de o mână de români de inimă, cari și-au propus, chiar cu prețul de mari sacrificii bănești, să puie la dispoziție tuturor românilor, săteanului, soldatului, învățătorului, preotului, studentului, negustorului, în general tuturor fiilor și fiicelor de români, — cărți frumoase, originale sau traduse din literatura maghiară, germană, franceză, rusă, engleză, — nuvele, romane, povestiri, istorii, etc. Cărți cari să placă li-căruia, prin cugetarea și simțirea omenească — ce se desprinde din paginile lor, cărți în care să găsească o atmosferă de eroism și seninătate, scene de realism viguros sau poezie adevărată, întâmplări din viață zugrăvite de scriitori meșteri întâmplări cu desnodăminte tragice ori comice, complicate ori simple, sau creațiuni ale unei fantazii îndrăznețe. Cu un cuvânt, tot cărți care să cucerească pe cititor dela prima pagină, să-l subjuge prin ideile și sentimentele frumoase ce va găsi în ele, și să-i provoace momente de bună dispoziție, uitând puțin necazurile vieții de toate zilele. Și

Știință popularizată,

va publica Casa de editură în Biblioteca ei »Carte pentru toți« — tâlmăcind într-o limbă populară pe înțelesul tuturor, tot ce omul modern trebuie să cunoască.

Și

Istoria războiului

în chipuri și text, va publica Biblioteca »Carte pentru toți«, făcând o descriere ușoară și atrăgătoare a peripețiilor cumplitei măcel de popoare din cei trei ani, însoțind textul interesant, cu ilustrații de toată frumusețea. Această istorie a războiului — care va apare în mai multe fascicule — va închina un Capitol special românilor din monarhia austro-ungară, cari s'au distins în acest război, un capitol care va fi

Albumul eroilor români

În acest album se va găsi bogata listă a miștarilor români de toate gradele, cari au fost distinși cu tot felul de decorații, sau au murit luptând eroic pentru patrie. Vom publica portretele tuturor acestor eroi ai noștri.

În general, Biblioteca »Carte pentru toți« va fi o publicație care va interesa pe orice român, și de aceea nu va trebui să lipsească din nici o casă.

Cititorii ziarului »Foaia Poporului Român« să-și facă o ambiție, și să-și cumpere regulat, broșura după broșura ce va apare din aceasta bibliotecă.

La 10 Aprilie

va ieși prima fascicolă din Biblioteca »Carte pentru toți« și se va numi

Liga celor cu părul roș

o nuvelă senzațională, scrisă de vestitul scriitor englez Conan Doyle — în care găsim una din

Aventurile detectivului Sherlock Holmes

o povestire în care fantasticul se îmbină cu viața, și ai impresia că vezi scene palpitate pe pânză de cinematograf. Dar asupra conținutului »LIGEI CELOR CU PARUL ROȘ« — vom mai reveni.

La fiecare 2 săptămână

va apare câte un număr din bibliotecă, și fiecare fasciculă va avea. Prețul de 0.40 fileri.

Se pot face și abonamente la biblioteca asta, plătindu-se pe

Trei luni: Cor. 2.40.

Facem de pe acum invitare la abonament, pentru aceasta biblioteca care va fi cea mai interesantă bibliotecă a familiei române.

Așteptăm să se anunțe cititorii la Redacția Bibliotecii »Carte pentru toți«, care va fi tot în VII, Ilka-utca 36., Budapesta.

Cu stimă

Casa de editură

»Carte pentru toți«

IDEALE CIUDATE

Ia lasă-mă în pace cu idealele D-voastră. Acum în urmă am fost condamnat pentru furt în concurență ideală cu jaful și pentru concurența aceasta ideală mi-au dat doi ani de închisoare.

Să nu mai auz de ideale!

TOT BOEROS

— Inchipuește-ți coană Veto, băiatul meu are pojar; s'a molipsit dela copii cismarului de alături.

— Și băiatul meu are pojar, dar el s'a molipsit dela copii moșierului. Eu știu că copii mei să vie în contact cu lume bună.

TOT O OCUPAȚIE

»Ce face domnul secretar de obicei la biurou?»

»Așteaptă ppână se face șeaze seara.»

CAPITULAȚIA

Văduvă tânără (care s'a măritat din nou glumind arată casa ei de bani): Ei, acum m'ai cucerit și cu mine și fortăreața aceasta! Ești mulțumit de victoria ta?»

Soțul tânăr (ofiter de rezervă): Nu!

Văduvă: Ei ce condițiuni de capitulațiune mai pui?»

Soțul: Predă checa!»

VINA LUI

Domnul: Haina îmi vine foarte bine, nemai mănecile să le faci cu o idee mai scurte!

Domnul: Dar ce ai făcut meștere, mi-ai făcut mănecile prea scurte; îți spuseseși numai de o idee!»

Creatorul: Eu... am numai idei mari!

Editor și redactor responsabil: D. Birlușu, ...
Tipografa »Poporul Român«, VII, Ilka-utca 36